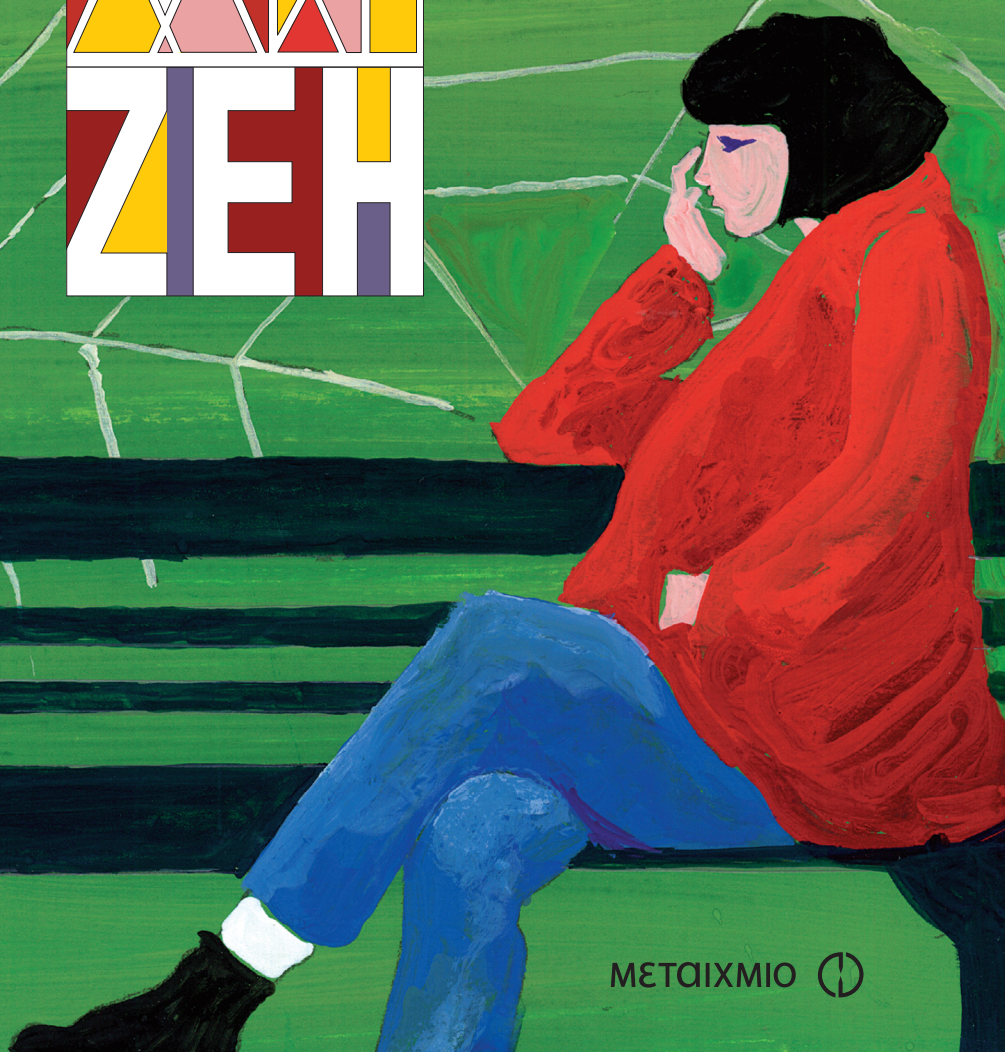
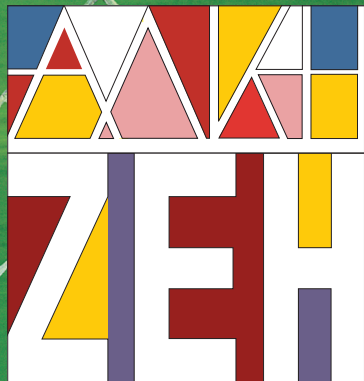

Η Κονοταντίνα και οι αγάχνες της

Ήμουν κιόλας στον δρόμο, μα έσερνα τα πόδια μου. Τόσο λίγο κρατάει αυτό το γαλάζιο χαπάκι; Νομίζω πως στον Προυσό κράτησε πιο πολύ. Πρέπει τότε να παίρνω συνέχεια, αφού νιώθω... φανταστικά. Την έμαθα κι αυτήν τη λέξη. Αύριο να βρω τον Λουμίνι. Μα εγώ δεν είμαι για γερμανικά τώρα, και δε φταίει το κοκοράκι. Δε θα πάω στο μάθημα. Μπορεί να τον βρω στη Φωκίωνος Νέγρη.

Έτσι λένε: αρχίζουν από χαπάκια και καταλήγουν στην ηρωίνη. Το είπε δηλαδή εκείνη η γιατρός που ήρθε στο σχολείο στο Άαχεν. Άλλα χαπάκια θα εννοούσε, γιατί αυτά τα γαλάζια σε κάνουν να νιώθεις καλά. Τώρα βέβαια νιώθω χάλια, μα αν τα παίρνω συνέχεια...

Περπατούσα στη Φωκίωνος Νέγρη και το είχα πάρει απόφαση πως δε θα πήγαινα στα γερμανικά. Κάθισα σ' ένα παγκάκι και τότε τον είδα να έρχεται από μακριά.

Ίδιος άγγελος, με τα σγουρά ανοιχτοκάστανα μαλλιά του και τα σκούρα γαλανά μάτια του. Ο κύριος Μπένος!

Καθώς πλησίαζε, προσπάθησα να βγάλω το λαστιχάκι από το κοκοράκι. Όμως το είχα στριφογυρίσει τόσο σφιχτά, που το χέρι μου έπεσε χωρίς δύναμη πάνω στην πλάτη του πάγκου.

— Γεια σου, Κωνσταντίνα. Βγήκες βόλτα;

— Γεια σας, κύριε Μπένο. Έχω γερμανικά. Πάω... τώρα.

Ξαφνικά όμως ένιωσα πως στον κύριο Μπένο δεν μπορούσα να λέω ψέματα, όπως και στον χερ Χάινερ. Στο μεταξύ εκείνος είχε καθίσει πλάι μου στο παγκάκι.

— Ξέρετε, λέω να μην πάω στο μάθημα.

— Κοπάνα, Κωνσταντίνα, είτε γελώντας.

Του είπα πως δεν αισθάνομαι καλά, δεν είπα για το χαπάκι.

— Δεν ήθελα να μείνω σπίτι, γιατί ζω με τη γιαγιά μου και τα πάμε σαν τον σκύλο με τη γάτα.

Εκείνος με κοίταξε όσο μιλούσα με τα γαλανά μάτια του, που ήταν γεμάτα αγάπη.

Και τότε ήρθε η άλλη Κωνσταντίνα, εκείνη που καθόταν στο καφέ Ρονκάλι κι έλεγε ό,τι της περνούσε από τον νου στον χερ Χάινερ, καταπίνοντας κάθε τόσο μια γουλιά ζεστή σοκολάτα, κι είπα πως αν μιλούσα στον κύριο Μπένο, θα την κρατούσα λίγο κοντά μου εκείνη την Κωνσταντίνα, που ώρες ώρες πίστευα πως είχε χαθεί για πάντα.

Του διηγήθηκα όλη μου τη ζωή, ακόμα και πως φωνάζω τη γιαγιά μου Φάρμουρ. Του μίλησα για την Κωνσταντίνα του Άαχεν, που έκανε βόλτες με τον μπαμπά στην Άνναστρασε και τις Κυριακές γλιστρούσε με τα παγοπέδιλα. Του είπα για τη μαμά,

τι σπουδαία δασκάλα είναι και πόσο τη λατρεύουν τα παιδιά, και για τη Σίγκριντ και για τον Λεονάρντο Ντι Κάπριο, το χαμστεράκι μου, και βέβαια για τον χειρ Χάινερ. Και, τέλος, του είπα για τη μέρα που αναποδογύρισαν όλα.

Σταμάτησα και γύρισα να τον κοιτάξω, γιατί όλα αυτά τα έλεγα με το βλέμμα στο πουθενά, σαν τη Βενετία. Νόμισα πως το βλέμμα του είχε καρφωθεί στο κοκοράκι μου κι έκανα να το τραβήξω.

— Άσε το μαλλί σου κι άκουσέ με.

— Η Φάρμουρ λέει πως δεν μπορώ να πάω στα γερμανικά με το κοκοράκι.

Γέλασε.

— Δε νομίζω πως είναι αυτό που εμποδίζει, Κωνσταντίνα μου.

Πόσο καιρό είχα ν' ακούσω αυτό το «μου». Ένιωθα το κεφάλι μου να γέρνει βαρύ. Ο κύριος Μπένος ανησύχησε μήπως δεν είμαι καλά και μου είπε να με πάει σπίτι. Τότε βρήκα τη δύναμη και φώναξα:

— Όχι... όχι.

Προσπαθούσε να με ηρεμήσει, να καταλάβει τι έχω. Γιατί, λέει, εκτός από αυτά που του διηγήθηκα, κάτι πρέπει να έχω με την υγεία μου. Αύριο θα κουβεντιάσαμε στο διάλειμμα, γιατί τον προβληματίζα, τώρα όμως έπρεπε να γυρίσω σπίτι. Εγώ χάρηκα που τον προβληματίζα, κι ας μην ήξερα τι ακριβώς σημαίνει.

Μου κρατούσε τα παγωμένα μου χέρια μέσα στις μεγάλες ζεστές του χούφτες, σαν το ξυλιασμένο πουλάκι που είχαμε βρει με τον μπαμπά στην Άννα-στρασε και το πήρε στα χέρια του να το ζεστάνει.

Όχι, δε μυξόκλαιγα, μα έτρεχαν δάκρυα από τα μάτια μου.

Θέλω τον μπαμπά μου. Θέλω τη μαμά μου. Θέλω το πάπλωμά μου.

Άκουγα τη φωνή του κυρίου Μπένου σαν να ερχόταν από μακριά.

Ένα σωρό, λέει, παιδιά στο σχολείο είναι με χωρισμένους γονείς και δεν έχουν την τύχη να είναι τόσο φίλοι μεταξύ τους όπως οι δικοί μου. Κι όμως τα βγάζουν πέρα. Καταλαβαίνει βέβαια πως εγώ είμαι μακριά τους και αυτό δυσκολεύει τα πράγματα. Αφού όμως ήρθα μόνο για μια σχολική χρονιά, δεν πρέπει να απελπίζομαι... Θα περάσει γρήγορα...

Δεν πρόλαβα να του πω πως περνάει αργά, πολύ αργά, κι είδα να εμφανίζονται ξαφνικά και να ῥχονται καταπάνω μας οι τρεις Ασπασίες!

Άρχισα να τρέμω.

Ο κύριος Μπένος ατάραχος. Μας είδαν αμέσως.

— Κωνσταντίνα! είπαν και οι τρεις μαζί.

Ο κύριος Μπένος σηκώθηκε και τους συστήθηκε. Τα μάτια της Ασπασίας «που στύβει πέτρα» φωτίστηκαν.

— Χαίρομαι που σας γνωρίζουμε, κύριε Μπένο, η φήμη σας έχει φτάσει μακριά. Έχω ακούσει από γονείς πόσο καλός καθηγητής είστε και πόσο σπουδαίος άνθρωπος.

— Τα παραλάτε, γέλασε εκείνος. Απλούστατα αγαπάω και τη δουλειά μου και τα παιδιά.

Ύστερα με κοίταξε και συνέχισε:

— Συνάντησα την Κωνσταντίνα, που είναι από τις αγαπημένες μου μαθήτρες, στη Φωκίωνος Νέγρη, μα δεν αισθανόταν καθόλου καλά και καθίσαμε λίγο εδώ για να συνέλθει. Λογάριαζα να τη συνοδέψω σπίτι της.

Η μικρή Ασπασία πετάχτηκε στη μέση:

— Σας ευχαριστούμε πολύ, γιατί εμείς –αλήθεια, δε σας συστηθήκαμε, είπε κι άρχισε να αραδιάζει τα ονόματά τους– είμαστε φίλες της γιαγιάς της, τι λέω φίλες, αδερφές, κι η Κωνσταντίνα επομένως είναι εγγονή μας και...

Η Ασπασία «που στύβει πέτρα» της έκοψε την κουβέντα, χαιρετήσαμε τον κύριο Μπένο, και οι τρεις Ασπασίες με πήγαν συνοδεία στο σπίτι.

— Είναι όμορφος σαν άγγελος, είπε η μικρή Ασπασία.

— Είναι σπουδαίος άνθρωπος, αυτό μετράει, έκανε η Ασπασία «που στύβει πέτρα».

— Να διαθέτει κανείς και τα δύο δεν κάνει κακό, μίλησε η παχουλή Ασπασία, που ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε πει λέξη.

Εγώ μόλις που έσερνα τα πόδια μου. Η Φάρμουρ τρόμαξε όταν μας είδε να καταφθάνουμε. Πριν προλάβει να ρωτήσει, οι άλλες της τα διηγήθηκαν όλα. Γύρισε και με κοίταξε μ' εκείνο το καρφωτό βλέμμα.

— Μα, καλά, τι γύρευες στη Φωκίωνος Νέγρη;

Το είπε τρεις φορές, αλλά απάντηση δεν πήρε. Τότε η φωνή της μαλάκωσε, έγινε σχεδόν γλυκιά, ήρθε κοντά μου κι ακούμπησε την παλάμη της στο μέτωπό μου.

— Δεν έχεις πυρετό. Είσαι όμως κατάχλωμη, πίνγαινε να ξαπλώσεις.

Δεν μπορούσε να μου πει τίποτα καλύτερο. Έτρεξα στο δωμάτιό μου, σωριάστηκα στο κρεβάτι και το μόνο που ήθελα ήταν να κοιμηθώ.

— Αν αξίζουν πολύ τα γραμματόσημα, θ' αγοράσω πιάνο στον Λουμίνη, μουρμούρισα ενώ μ' έπαιρνε βαθύς ύπνος.

«Μα δεν πήρες είδηση τίποτα;» «Όχι, Φάρμουρ, τίποτα.»

Η Κωνσταντίνα, όταν μετακόμισε με τους γονείς της στη Γερμανία, ήταν τόσο ευτυχισμένη με την καινούρια της ζωή, που ποτέ δεν της πέρασε από τον νου πως μια μέρα θα άλλαζαν όλα. Κι όμως, οι γονείς της χωρίζουν τελεσίδικα και είναι καλό γι' αυτήν να επιστρέψει στην Ελλάδα, στη γιαγιά της, τη Φάρμουρ, όπως τη φωνάζει η Κωνσταντίνα στα σουηδικά. Μα πώς γκρεμίστηκαν όλα; Πώς να αντέξει την γκρίνια της γιαγιάς της και τις ιστορίες που της διηγείται ξανά και ξανά για την Κατοχή και την Αντίσταση; Εκείνη ποιος θα την καταλάβει; Ας είναι καλά ο Λουμίνης, ένα μεγαλύτερο αγόρι, και το θαυματουργό γαλάζιο χαπάκι που την κάνει να τα ξεχνάει όλα και να μην τη νοιάζει τίποτα.

Και μετά όμως τι; Ακόμα ένα χαπάκι κι άλλο ένα κι άλλο ένα... και η Κωνσταντίνα μια στα ουράνια και μια στον γκρεμό, στο δικό της σύμπαν όπου κυριαρχεί το ψέμα, παγιδευμένη στις αράχνες της να παλεύει με χέρια και με πόδια να ξεμπλεχτεί και να μην μπορεί. Ή μήπως μπορεί;

Ένα εμφανώς παιδαγωγικό μυθιστόρημα, χωρίς το παραμικρό δείγμα διδακτισμού. Με ζωηρά αφηγηματικά πρόσωπα, σωστές δόσεις χιούμορ και πλήρη οικονομία δυνάμεων, η Ζέν δημιουργεί ένα ολοκληρωμένο (αξιανάγνωστο για κάθε ηλικία) μυθιστόρημα.

Βαγγέλης Χατζηβασιλείου, ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ

ISBN 978-960-501-152-9

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 5152